

Σέ νεκροταφείο χοροί;

Τό πρόσωπο τοῦ μακαριστοῦ πατρός **Αὐγουστίνου Καντιώτη**, μητροπολίτου Φλωρίνης εἶχε ταυτισθῆ με τήν παρρησία καί τό θάρρος. Τό ἔντυπο, πού καντηρίαζε τά δημόσια σκάνδαλα, ἦταν ἡ «**Χριστιανική Σπίθα**». Στό τεῦχος 130 τοῦ Μαΐου τοῦ 1952 δημοσίευσε ἕνα ἄρθρο, πού συγκίνησε τό πανελλήνιο. Θέμα του: «**Εἰς νεκροταφείον χοροί;**». Ἐκεῖ ὁ φλογερός ἱεροκήρυκας θύμιζε, ὅτι ἡ Ἑλλάδα πενθοῦσε γιά τά τέκνα τῆς πού εἶχαν θυσιάσθῃ στούς ἀλλεπάλληλους πολέμους. Δέν εἶχαν περάσει τρία χρόνια, πού τά βουνά τῆς Μακεδονίας ἦταν γεμάτα ἀπό τά ὀσῆ τῶν πεσόντων Ἑλλήνων. Στά περισσότερα σπίτια τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρχε κλᾶμα. Ἄλλά καί ἡ φτώχεια θέριζε τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ.

Σέ μιά τέτοια Ἑλλάδα, ἀπέραντο νεκροταφείο, κάτι κυρίες καί κύριοι τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας διοργάνωναν χοροεσπερίδες καί ἄλλες κοσμικές ἐκδηλώσεις. Ἄλλοι θρηνοῦσαν, καί ἄλλοι χόρευαν!

● Θυμηθῆκαμε τή «Σπίθα» ἐκείνη τοῦ πατρός Αὐγουστίνου, διότι ἐπί ἐθνικοῦ καί ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιπέδου κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί σήμερα. **Σέ νεκροταφείο χοροί!** Πάνω σέ κόκκαλα νεκρῶν πανηγύρια!

Καί ἐξηγούμαστε: Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει. Δέν ἀναφερόμαστε ἐδῶ στήν **οἰκονομική κρίσι**, πού κι αὐτή κάνει τούς περισσότερους Ἕλληνες νά θρηνοῦν. Ἀναφερόμαστε στούς νεκρούς, πού δέν θρηνοῦν τόσο οἱ Ἕλληνες, ὅσο ἡ **Ἑλλάδα**. Σέ κανένα πόλεμο ἡ Ἑλλάδα δέν ἔχασε τόσα παιδιά τῆς, ὅσα χάνει σήμερα μέ τίς **ἐκτρώσεις** (ἀμβλώσεις).

● Καθημερινά φονεύονται τά πιό ἀθῶα ἑλληνόπουλα. Ὑπολογίζονται σέ 200 ἕως 300 χιλιάδες τά παιδικά σώματα, πού δέχτηκαν ἀναίτια τή στυγερή ἐπίθεσι τῶν δολοφόνων ἐκτρωσιολόγων.

Ὑπολογίζονται σέ 800 ἕως 900 τά βρέφη, πού σφάζει κάθε μέρα ὁ σύγχρονος Ἡρώδης μέ τή σφραγίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους!

● Καί μεις πάνω στά σπασμένα κεφαλάκια τῶν σφαγιασθέντων παιδιῶν καί στίς τρυπημένες καρδουῖες τους, κάνουμε **πανηγύρια** καί **λαμπρές χοροστασίες**. Ἐνα ἀπέραντο νεκροταφείο χωρίς τάφους καί σταυρούς εἶναι ἡ Ἑλλάδα!

Τό ἔθνος αἰμορραγεῖ, ψυχορραγεῖ, ἀργοπεθαίνει. Οἱ φοιιάδες του δέν εἶναι τά γειτονικά κράτη, τά ὅποια φυσικά μᾶς ὑποβλέπουν. Οἱ φοιιάδες τοῦ ἔθνους εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες! Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες εἶναι αὐτοί, πού προσφέρουν τά κυοφορούμενα βρέφη τους στό **σύγχρονο Ἡρώδη**, καί τόν πληρώνουν νά τά σφαγιάσῃ! Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες εἶναι αὐτοί, πού πετοῦν τά νεαρά μέλη τῆς Ἑλλάδος στόν **καῖα** τῶν ἐκτρώσεων.

● Καί Ἕλληνες εἶναι οἱ Δεσποτάδες, πού σάν νά μή συμβαίνη τίποτε σ' αὐτό τόν τόπο, ὀργανώνουν «**λαμπρές**» τελετές, **χοροστασίες ἐπιδεικτικές** καί πολυαρχιερατικά συλλεΐτουργα, «εὐφραινόμενοι καθ' ἡμέραν λαμπρῶς». Πῶς νά μή θυμηθοῦμε τό ἄρθρο «**Εἰς νεκροταφείον χοροί;**»;

Φοβόμαστε, ὅτι καί ὅταν θά φτάσῃ τό τέλος τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμα καί τότε θά γίνωνται «λαμπρά πανηγύρια» ἀπό κούφους ἐκπροσώπους Ἐκείνου, πού ἀνεβαίνοντας στό Σταυρό, εἶπε: «**Ἐφ' ἑαυτούς κλαίετε καί ἐπί τά τέκνα ὑμῶν**» (Λουκ. κγ' 28).

● Γιά τά βρέφη, πού πολτοποιοῦνται μέ τίς ἐκτρώσεις δέν χρειάζονται μνημόσυνα. Εἶναι **ἀγγελούδια** στόν οὐρανό. Μά γιά τό κατ' ἐξακολούθησιν ἔγκλημα χρειάζεται πένθος καί ξεσήκωμα.

Ἄν ποῦμε, ὅτι θάπρεπε νά χτυπᾶνε τά **Χριστούγεννα πένθιμα** οἱ καμπάνες, θά θεωρηθοῦμε γραφικοί. Καί ὅμως, αὐτό ἀρμόζει σέ μιά κοινωρία, πού δέν ἀφήνει νά γεννηθοῦν τά παιδιά (οἱ μικροί Χριστοί!).

Ἄν ποῦμε, ὅτι θάπρεπε νά χτυπᾶνε πένθιμα οἱ καμπάνες τό **Πάσχα**, θά θεωρηθοῦμε παρανοϊκοί. Καί ὅμως ἡ γέννησις παιδιοῦ εἶναι ἀνάστασις. Κι ἐμεῖς **σκοτώνουμε τήν ἀνάστασι** χιλιάδες φορές κάθε χρόνο!

● Πατέρες καί ἀδελφοί, δέν εἶναι καιρός γιά πανηγύρια. Εἶναι καιρός γιά **μετάνοια**. Ἄλλά καί γιά ἀγῶνα ὑπέρ τοῦ **δικαιώματος** κάθε παιδιοῦ νά ζήσῃ!